

[Ebba Strange]

år, og vi har ingen forpligtelser over for jer med hensyn til sygesikring og lign.

Derfor – og desuden for at give dem en håndsrekning til at komme i gang – er det vigtigt, at Danmark tilslutter sig den store gruppe af europæiske lande: Italien, Tyskland, Holland, Norge og Sverige, som har indgået aftaler med Chile, dels om overførsel af pension og dels om hjælp til anden start, når de vender hjem. Danmark kan ikke være bekendt ikke at gøre det.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg vil stadig væk fastholde, at opfattelsen hos et flertal her i Folketinget, nemlig at befolkningens mening falder i tråd med det, som Folketinget har vedtaget, er forkert. Færdes man slet ikke ude i samfundet?

Fru Mimi Jakobsen fortalte, at hun får breve. Det gør jeg også, det kan jeg godt meddele ordførerne fra de andre partier, men det er pæne, ordentlige breve, det er overhovedet ikke fra det, som nogle kalder racister. Det er pæne, ordentlige breve med et nødråb, om ikke Folketinget godt vil stramme op. Men selv om det er pæne, ordentlige breve, er der faktisk folk, som ikke tør give sig til kende, for de er ganske enkelt bange for at blive udråbt til noget, som de ikke er.

Jeg synes, det er direkte forfejlet, at når man diskuterer udlændingelovgivning – og Danmark har så sandelig et behov for at få strammet den lovgivning op, det må også være derfor, ministeren er kommet med en redegørelse – ja, så begynder man at tale om racisme som et symptom. Hvorfor i alverden tager man ikke fat på årsagen til problemerne ude i samfundet? Lad være med at kalde det danske folk racister, lad være med at prøve at bilde folk ind, at der er ved at spire en racisme frem i Danmark. Det ligger ikke til danskerne. Jeg synes, at i stedet for at diskutere symptomerne bør man tage fat på den egentlige årsag til problemet, nemlig en alt, alt for liberal udlændingelovgivning.

Jeg synes ikke, det er de vises sten, der er kommet fra justitsministeren – det skal jeg vende tilbage til senere i min ordførertale – men det er dog en start, som vi har ventet på i ganske mange år, vil jeg godt sige. Det er godt, at vi endelig langt om længe får det debatteret.

Det er ikke ret lang tid siden, Fremskridtspartiet stod alene med ønsket om at få tingene debatteret. Det er rart, at der også er andre partier, som nu i hvert fald vil drøfte sagen i Folketinget og forhåbentlig gøre noget ved det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Når fru Pia Kjærsgaard siger, hun ikke kender til racisme, må jeg sige, at jeg ikke ved, hvordan jeg meget snævert vil definere racisme, men jeg er i hvert fald helt klar over, at en udtalelse som den, Mogens Glistrup f.eks. er kommet med, om, at en udlænding i Danmark er som en dråbe arsenik i det klare danske vand, vil jeg klart og uden tøven definere som racisme.

Til bemærkningen om, at folk ikke tør sige deres mening, må jeg sige, at det ikke er min erfaring; men myterne er der, og fru Pia Kjærsgaard gav selv et flot eksempel på myterne, nemlig at vores udlændingelov er en åben ladeport, og at enhver kan strømme ind i landet, og det er bekvemmelighedsflygtninge, og hvad ved jeg. Vi kender alle påstandene.

Sagen er den, at vi har – også sammenlignet med udlandet – en meget stram udlændingelov. Sagen er, at vi får færre flygtninge. Hvor asylantallet stiger ude i Europa, er det faldende i Danmark.

Vedrørende repatrieringsordningen svarede fru Ebba Strange, og jeg er meget enig i fru Ebba Stranges bemærkninger, men jeg vil gerne føje til, at med hensyn til f.eks. de chilenske flygtninge, hvor der vel er et sted mellem en halv og en hel million chilenerne, der gerne vil tilbage til Chile i disse år, at dér er det naivt at forestille sig, at disse mennesker skal vende tilbage uden en eller anden form for støtte. Som fru Ebba Strange også gjorde opmærksom på, har andre lande i Europa også indset denne anstændige holdning.

Jeg har en enkelt tilføjelse til hr. Niels Helveg Petersens oplysninger og tal. Tallene er ikke så store som det, hr. Niels Helveg Petersen oplyser her, for af de 1.800 ægtefæller til flygtninge, der bliver familiesammenført, søger 500-600 ægtefæller også asyl. De optræder altså i statistikken både som familiesammenførte og som asylansøgere.

Rent faktisk er de statistiske tal større i de oplysninger end i realiteten, fordi der er dobbeltgængere i dem.